

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. Мездра, общ. Мездра, обл. Враца, 27.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – МЕЗДРА, I-ВИ НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анелия Д.

при участието на секретаря В.Г. К.
като разгледа докладваното от А. Д. Административно наказателно дело № 20231450200195 по описа за 2023 година

ВЪЗ ОСНОВА НА ЗАКОНА И ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Наказателно постановление № BG2023/4000-163/НП от 22.06.2023 год. на Началник на отдел „ Митническо разузнаване и разследване“ в ТД Митница - Русе, Агенция „Митници“ упълномощен със Заповед № ЗАМ - 978/32-220244 от 13.06.2023 год. на Директора на Агенция „Митници“, с което на нарушителя **И. В. К.** от гр.Мездра, е наложено **АДМИНИСТРАТИВНО НАКАЗАНИЕ - ГЛОБА** в размер на **500 /ПЕТСТОТИН/ ЛЕВА** за нарушение на чл.99 ал.1 т. 3 от Закон за акцизите и данъчните складове и са **ОТНЕТИ** в полза на Държавата на основание чл.124 ал.1 от ЗАДС стоките, предмет на нарушение, като незаконосъобразно на основание чл.63 ал.2 т.1 вр. с чл.58д т.1 от ЗАНН.

ОСЪЖДА на основание чл.63д ал.1 от ЗАНН, вр. с чл.144 от АПК, вр. с чл.18 ал.2, вр. с чл.7 ал.2 т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения Агенция „Митници“ гр.София **ДА**

ЗАПЛАТИ на **И. В. К.** от гр.Мездра направените по делото разноси за адвокат, в размер на 500 лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните пред ВрАС.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

МОТИВИ:

И. В. К. от гр.Мездра, е обжалвал в срок Наказателно постановление № BG2023/4000-163/НП от 22.06.2023 год. на Началник на отдел „ Митническо разузнаване и разследване“ в ТД Митница - Русе, Агенция „Митници“.

Жалбоподателят редовно призован, не се явява, а се представлява от адв. С. Г. от ВАК. Последната взема становище да бъде отменено атакуваното Наказателно постановление като незаконосъобразно. Акцентува се, че не се оспорва фактическата обстановка описана в акта и в наказателното постановление, но се смята, че то не представлява административно нарушение. Намерените бутилки уиски не представляват акцизна стока. В случая е установено, че това е алкохол закупен от Франция от физически лица, като няма забрана лицето да ги държи за лични нужди. Процесните бутилки са намерени в дома на жалбоподателя, което предполага, че те са за лични нужди. Подчертава се, че това са движими вещи, които са били подарени и няма задължение да се съхраняват касови бележки. Ноторно известно е, че във Франция не се изисква бандерол, като количествата са определени в чл. 4в ал. 1 т. 2 буква А от Правилника за приложение на ЗАДС, съгласно, който се освобождават от акциз лица за количества до 10 литра. Визира се, че няма основание за търсене и налагане на административнонаказателна отговорност, тъй като по същество няма

извършено административно нарушение. Моли се да бъдат присъдени направените по делото разноски.

За ответника в хода на съдебното следствие се явява главен юрисконсулт С.на И.. От последната е постъпила Писмено становище, с което се поддържа, че по безспорен начин жалбоподателят е осъществил от обективна страна състава на нарушението по чл.123 ал.1 от ЗАДС, вр. чл. 99 ал. 1 т. 3 от ЗАДС, тъй като е налице изпълнение на фактическия състав на санкционираното деяние, а именно държане на акцизни стоки без задължителен български акцизен бандерол. Визира се, че при определяне на наказанието наказващия орган е съобразил целите на наказанието, регламентирани в чл.12 от ЗАНН и е спазил и изискванията на чл.27 от ЗАНН, като е определил глобата в минимален размер. Акцентува се, че жалбоподателят не е представил каквито и да било доказателства пред компетентните органи във връзка с твърденията си, относно евентуалното закупуване на въпросните алкохолни напитки от Франция. Подчертава се, че безспорно е установено по делото, че въпросните бутилки не са били с бандерол от друга държава членка на ЕС, нито придружени от друг документ за платен акциз. Визира се, че случаят не може да бъде определен като маловажен и предвид гореизложеното се моли потвърждаване на обжалваното НП и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение на жалбоподателя. В писменото становище подробно са изложени доводи, които ще бъдат обект на коментар в по-долните абзаци.

Производството по делото е по реда на чл.59-63 ЗАНН.

Анализирайки събраните по делото доказателства преценени поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбата е подадена в срок и е процесуално допустима. Тук е мястото да се отбележи, че атакуваното НП е получено лично от жалбоподателя на 03.07.2023 год., като последния е упражнил правото си на жалба и такава е депозирана пред ответника под № 32-467420/07.07.2023 год., като по този начин по безспорен начин се установява, че жалбата е депозирана в срок.

По делото са събрани гласни и множество писмени доказателства и доказателствени средства, а именно: заверени копия от Заповед № ЗАМ-

978/32-220244 от 13.06.2023 г. на Директора на Агенция „Митници“, Служебна бележка № 32-112431/23.03.2023 г., Протокол за извършена проверка № 23BG004000A001132 от 03.02.2023 г., Опис на иззетите акцизни стоки към Протокол за извършена проверка № 23BG004000A001132 от 03.02.2023 г., Сведение от И. В. К., Приемо-предавателен протокол под рег.№ 818/08.03.2023 г., Искане под № 32-105960/20.03.2023 г. от И. К., Постановление за отказ да се образува Досъдебно производство от 14.03.2023 г., постановено по Преписка № 1240/2023 г. по описа на РП гр.Враца – ТО гр.Мездра, писмо под рег.№ 32-87679/07.03.2023 г., писмо под рег.№ 32-89293/08.03.2023 г., Разписка от 10.03.2023 г., АУАН № BG22032023/4000/A-240 от 22.03.2023 г., пощенски плик с клеймо от 15.03.2023 г., Регистрационна контролна карта – Служебна бележка № 32- 112907 от 23.03.2023 г., Протокол № 873 от 23.03.2023 г. към АУАН № BG22032023/4000/A-240 от 22.03.2023 г., писмо под рег.№ 32-115975/27.03.2023 г., Известие за доставяне с клеймо от 29.03.2023 г., НП № BG2023/4000-163/НП от 22.06.2023 г., писмо под рег.№ 32-236049/23.06.2023 г., Известие за доставяне с клеймо от 26.06.2023 г., Разписка от 03.07.2023 г. и заверена Преписка под № 1240/2023 г. по описа на РП гр.Враца – ТО гр.Мездра, съдържаща 17 броя листа. и заверени Фискални бонове от 23.12.2021 г., 18.12.2022 г. и 03.12.2022 г. от магазин „Карфур“. Съответно са разпитани свидетелите Д. Д., М. Т., М. Д., С. С. и Х. М.. От своя страна свидетелят Д. Д. е актосъставител, а свидетелите Т. и Д. са съответно свидетел при констатиране на нарушението и при съставяне на акта и само при съставяне на акта в лицето на свидетелката Д.. И тримата свидетели към момента на съставяне на акта са работили като инспектори в Агенция „Митници“ в ТД „Митница“ – Русе. От своя страна свидетелите С. С. и Х. М. са служители в РУ- Мездра и са участвали при извършената проверка и съставения в последствие констативен протокол от 03.02.2023 г. За разкрИ.е на обективната истина бяха допуснати в качеството на свидетели водените от жалбоподателя лица И. М. и К. Н., които се познават с жалбоподателя и живеят в момента в Република Франция. От показанията на посочените свидетели се установи, че и двамата свидетели пребивават повече от 19, а за свидетеля Н. повече от 32 години в Република Франция, като при посещението на Република Франция носят подаръци на жалбоподателя – уиски, съответно прах за пране. И двамата свидетели са категорични в

показанията си, че когато жалбоподателят е посещавал Република Франция си е закупувал лично алкохол, а именно уиски, а когато те са му подарявали такъв не са му давали касови бележки, тъй като това безспорно е подарък. И двамата свидетели подчертават, че в Република България нито една бутилка с алкохол не е с бандерол.

От събраните по делото доказателства и доказателствени средства се установява, че административнонаказателна преписка № BG2023/4000-163 е образувана съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗАНН срещу И. В. К. с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр.М, общ. М., обл. В., ул. Г. К. № 51 и адрес на местоживеене: гр. М., общ. М., обл. В., ул. С. К.а № 1, вх. А, ет. 6, ап. 22, във връзка с акт № BG22032023/4000/А-240 от 22.03.2023 г., съставен от свидетеля Д. И. Д. – Началник на сектор в Агенция „Митници“, Териториална дирекция Митница Русе. На 03.02.2023 г. актосъставителя и свидетелката М. К. Т. – инспектор в ТД на Агенция „Митници“, ТД Митница Русе, били извикани по компетентност от служители на РУ МВР Мездра за извършване на проверка в частен имот, находящ се в гр. М., общ. М., обл. В., ул. С. К. № 1, вх. А, ет. 6, ап. 22, обитаван от И. В. К.. Служителите се легитимирали пред жалбоподателя и след като го уведомили за предстоящата проверка, били доброволно допуснати в имота. За времето от 12:50 до 13:45 на същата дата извършили съвместна проверка с органите на МВР, в лицето на свидетелите С. С. и Х. М., относно евентуално наличие на стоки в нарушение на ЗАДС. В хода на проверката служителите установили наличието на общо 19 бр. фабрично запечатани и етикетирани бутилирани алкохолни напитки „уиски“ от различни марки без бандерол с различно алкохолно съдържание и общо количество от 13,300 литра. Същите са по вид и количество, както следва: Уиски KNOCKANDO 18 YEARS с алкохолно съдържание 43% vol – 1 бр. бутилка от 0,700 л.; Уиски KNOCKANDO 15 YEARS с алкохолно съдържание 43% vol – 1 бр. бутилка от 0,700 л.; Уиски GLENFIDDICH 14 YEARS с алкохолно съдържание 43% vol – 1 бр. бутилка от 0,700 л.; Уиски OBAN TM 14 YEARS с алкохолно съдържание 43% vol – 1 бр. бутилка от 0,700 л.; Уиски ABELOUR WHITE OAK с алкохолно съдържание 40% vol – 2 бр. бутилка от 0,700 л.; Уиски THE GLENLIVET 12 YEARS с алкохолно съдържание 40% vol – 1 бр. бутилка от 0,700 л.; Уиски THE BALVENIE 12 YEARS с алкохолно съдържание 40% vol – 2 бр. бутилка от 0,700 л.; Уиски TOGOUCHI PREMIUM с алкохолно съдържание 40% vol – 1 бр. бутилка от 0,700 л.;

Уиски JACK DANIELS SELECT с алкохолно съдържание 45% vol – 1 бр. бутилка от 0,700 л.; Уиски CARDHO GOLD RESERVE - с алкохолно съдържание 40% vol – 1 бр. бутилка от 0,700 л.; Уиски WOODFORD RESERVE с алкохолно съдържание 43,2% vol – 1 бр. бутилка от 0,700 л.; Уиски ABERLOUR 12 YEARS OLD с алкохолно съдържание 40% vol – 3 бр. бутилка от 0,700 л., Уиски ABERLOUR 14 YEARS OLD - с алкохолно съдържание 40% vol – 3 бр. бутилка от 0,700 л. Част от бутилките били намерени в шкаф до балконска врата, а другата част – в друг шкаф, намиращ се в помещение, обособено като хол. Служителите попитали жалбоподателя К., дали притежава някакви документи за открития при проверката алкохол, на което същият отговорил отрицателно, като заявил, че не притежава документи за алкохола. Жалбоподателят дал писмени сведения по случая, в които посочил, че намереният алкохол е предназначен за негова лична употреба и твърди, че го е закупил лично, като по-голямата част от него е закупил от Франция. Не уточнява каква част от алкохола е закупена от Франция и не прилага доказателства за това. На съдебното следствие обаче бе установено по категоричен, безспорен и непротиворечив начин, че процесните бутилки с алкохол са били подарени от свидетелите М. и Н., които се познават от дълги години с жалбоподателя. От показанията на свидетелите М. и Н. категорично се установява, че в Република Франция алкохолът е без бандерол, че те живеят от дълги години и констатираат, че освен редовно подаряваните от тях бутилки с алкохол и самият жалбоподателят е закупувал уиски, когато е пребивавал на територията на Република Франция. За проверката е съставен протокол № 23BG004000A001132/03.02.2023 на ТД Митница Русе, а стоките са иззети с опис, неразделна част към протокола. В присъствие на жалбоподателя иззетите стоки са поставени в черни полиетиленови чували и са обезпечени с пломби с номера: № 0119588 и № 0119532. Жалбоподателят подписал протокола без възражения, като същият е подписан и от присъствалите при проверката полицейски и митнически служители.

От гореизложеното административно наказващият орган е приел, че жалбоподателят е държал бутилирани алкохолни напитки – 19 бр. бутилки с алкохолни напитки „уиски“, които не са били облепени с бандерол.

Административнонаказващият орган е приел, че жалбоподателя е извършил нарушение, осъществяващо състава на чл. 123, ал. 1 от ЗАДС, като

изпълнителното деяние е „държи“ - държи акцизни стоки без български акцизен бандерол, когато такъв е задължителен. В тази връзка, с писмо Рег. №: 32-89293 от 08.03.2023 г. до жалбоподателя е изпратена покана № 32-87679/07.03.2023 г. да се яви на 22.03.2023 г. в сектор „Оперативен контрол Лом“, отдел „Митническо разузнаване и разследване“ в ТД Митница Русе, намиращ се в Митническо бюро Враца на адрес: гр. Враца, ул. „Васил Кънчов“ № 86, за съставяне на акт за установяване на административно нарушение (АУАН). Писмото е връчено лично на лицето от митнически служител срещу разписка, подписана от жалбоподателя на 10.03.2023 г. На 16.03.2023 г. в ТД Митница Русе е постъпило постановление № 1240/14.03.2023 г. на Районна прокуратура Враца, ТО Мездра за отказ от образуване на досъдебно производство против И. В. К., касаещо същия случай. От постановлението става ясно, че полицейските служители също са завели преписка по случая, която не е била изпратена по компетентност на Агенция „Митници“, а е била изпратена за произнасяне на Районна прокуратура Враца, ТО Мездра във връзка с евентуално наличие на престъпление по чл. 234, ал. 1 от НК. Освен че отказва да образува досъдебно производство, в постановлението си прокурорът е постановил и копие от постановлението да се изпрати на И. В. К. и на ТД Митница Русе с оглед разпореждането /връщането/ на изетите акцизни стоки. В тази връзка, на 20.03.2023 г. жалбоподателят е депозирал заявление в ТД Митница Русе, в което посочва, че желае изетите 19 бр. бутилки с алкохол да му бъдат върнати, като прилага към заявлението си постановлението на РП Враца, ТО Мездра и копие от описа, с който митническите служители са иззели стоките – предмет на нарушение. Заявлението и приложенията към него са разгледани от административнонаказващия орган. От постановлението е видно, че прокурорът е решил да уважи твърденията на жалбоподателя, че алкохолът е бил закупен от Франция, където, според жалбоподателя, не се поставял бандерол на бутилките с алкохол. Изразил е също и мнение, че държането на бутилки алкохол, закупени от държава, в която не се поставя бандерол, не представлява административно нарушение. С оглед на предоставените му правомощия за произнасяне относно наличие или липса на престъпление по Наказателния кодекс, прокурорът е преценил, че не е осъществен съставът на визираното в чл. 234, ал. 1 от НК престъпление, поради което и е отказал да образува досъдебно производство по случая. В тази връзка държаните от

жалбоподателя 19 бр. бутилки бутилирани алкохолни напитки не представляват предмет на престъпление. Алкохолът и алкохолните напитки, обаче, са акцизни стоки по смисъла на чл. 2, т. 1 от ЗАДС и са предмет на разглеждане в Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС), което административно наказващият орган е взел предвид при преценката относно наличие или липса на административно нарушение. Административно наказващият орган е приел, че държаните от жалбоподателя бутилирани алкохолни напитки се намират в потребителски опаковки, които съгласно действащото на територията на Република България акцизно законодателство подлежат на задължително облепване с български акцизен бандерол и следва да бъдат предлагани или продавани на вътрешния пазар само с наличие на такъв български акцизен бандерол. Държането, пренасянето, превозването, предлагането и продажбата на бутилирани алкохолни напитки с код по КН 2208 без бандерол е забранено в чл. 99, ал. 1, т. 3 от ЗАДС и е обявено за наказуемо в чл. 123 от ЗАДС, като физическите лица (каквото е жалбоподателя) подлежат на налагане на административно наказание съгласно чл. 123, ал. 1 от ЗАДС. Държането от жалбоподателя на бутилирани алкохолни напитки с код по КН 2208 (уиски) без бандерол, когато такъв е задължителен, е безспорно установено, а жалбоподателят не е представил каквито и да било доказателства пред компетентните органи във връзка с твърденията си относно евентуалното закупуване на въпросните алкохолни напитки от Франция. Нещо повече, в прокурорското постановление е изрично посочено, че жалбоподателят не разполага с документи, които да удостоверяват такава покупка. Установено е също, че деянието не съставлява престъпление, предвид отказа на прокурора да образува досъдебно производство по случая. С оглед на гореизложеното е прието, че жалбоподателят е осъществил административно нарушение по чл. 123, ал. 1 от ЗАДС във връзка с чл. 99, ал. 1, т. 3 от ЗАДС. При преценката относно наличие или липса на административно нарушение по чл. 123, ал. 1 от ЗАДС е взет предвид също и фактът, че държаните от жалбоподателя 19 бр. бутилирани алкохолни напитки не са с колекционерска стойност, тъй като не са изпълнени условията на чл. 45ж от ЗАДС и раздел Vв от Правилника за прилагане на ЗАДС. Прието е, че иззетите акцизни стоки не са предмет на престъпление, а на административно нарушение по ЗАДС и за същите следва да се произнесе административнонаказващият орган - директорът на Агенция

„Митници“ (или оправомощеното от него лице), съгласно вменената му в чл. 107е от ЗАДС във връзка с чл. 128, ал. 1-3 от ЗАДС вр. чл.2, ал.1 вр. чл. 47, ал. 2 вр. ал. 1, буква „а“ вр. чл. 48 от ЗАНН материална компетентност. Съгласно Заповед № ЗАМ – 978/32-220244 от 13.06.2023 г. на Директора на Агенция “Митници“ оправомощените длъжностни лица във връзка с разпоредбата на чл. 128, ал. 2 от ЗАДС, които да налагат административни наказания за нарушения по ЗАДС и съответно да се произнасят по стоките – предмет на нарушения по ЗАДС, са Директорът и Заместник-директорите на Териториална дирекция Митница Русе, както и Началникът на отдел „Митническо разузнаване и разследване“ в ТД Митница Русе.

От гореизложеното е прието налице нарушение на разпоредбата на чл. 99, ал. 1, т. 3 от ЗАДС, с което е осъществен съставът на чл. 123, ал. 1 от ЗАДС, за което жалбоподателят е бил поканен за съставяне на АУАН. Жалбоподателят се явил на указаната дата в МБ Враца и на 22.03.2023 г. му е съставен акт № BG22032023/4000/A-240 за нарушение на чл. 123, ал. 1 от ЗАДС при условията на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН - в присъствие на нарушителя, за това, че на 03.02.2023 г. е държал на адрес: гр. М., общ. М., обл. В., ул. С. К. № 1, вх. А, ет. 6, ап. 22, акцизни стоки – 19 бр. бутилки (общо 13,300 литра) бутилирани алкохолни напитки с код по КН 2208 без български акцизен бандерол, когато такъв е задължителен. Актът е предявен на жалбоподателя на същата дата - 22.03.2023 г., като при запознаване със съдържанието му същият е записал в акта на основание чл. 42, т. 8 от ЗАНН, че няма възражения по акта; не е подал възражение в законоустановения 7-дневен срок от подписването на акта и не е предоставил и суми за обезпечаване на евентуални вземания по акта. При предявяването на акта за административно нарушение нарушителят е уведомен за възможността за сключване на споразумение в 30-дневен срок от подписването му. Същият не се е възползвал от това право, поради което се е наложило издаването на настоящото наказателно постановление.

Във връзка с посочените по-горе съображения на жалбоподателя от страна на административнонаказващия орган е изпратен писмен отговор, в който се посочва, че липсва законово основание за връщане на издетите акцизни стоки към този момент, както и, че компетентният административнонаказващ орган ще се произнесе относно предмета на нарушение в установения съгласно чл. 34, ал. 3 от ЗАНН срок. По делото са

събрани доказателства от страна на административно наказващият орган, като в тази насока с протокол на експертна комисия № 873/23.03.2023 г., деловоден № 32-113340/23.03.2023 г., са определени пазарната цена и акциза на предмета на нарушение. Съгласно протокола избегнатият акциз за алкохолните напитки е в размер на 60,08 лв., двойният му размер е на 120,16 (сто и двадесет и 0,16) лева, а пазарната цена на предмета на нарушение е 1640,98 лева. Предвид факта, че двойният размер на акциза надвишава 100 лева, административнонаказващият орган е приел, че нарушението не може да бъде определено като „маловажно“ по смисъла на чл. 126б, ал. 2 от ЗАДС и не може да бъде приложена разпоредбата на чл. 28, ал. 1 от ЗАНН, а на жалбоподателя следва да бъде наложена глоба в границите на предвиденото в чл. 123, ал. 1 от ЗАДС административно наказание, съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН. Административнонаказващият орган е приел, че нарушението по чл. 123, ал. 1 от ЗАДС не се явява „повторно“ за жалбоподателя по смисъла на чл. 4, т. 17 от ЗАДС и след като е преценил смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства съгласно чл. 27 от ЗАНН, е приел, че на жалбоподателя следва да бъде наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 (петстотин) лева, съгласно разпоредбата на чл. 123, ал. 1 от ЗАДС, представляващи минималният размер на предвиденото административно наказание за извършеното нарушение. Административнонаказващият орган е приел, че от субективна страна жалбоподателят е извършил деянието виновно, като е държал бутилирани алкохолни напитки без задължителен български акцизен бандерол, като държането на каквито е изрично забранено от закона и е съзнавал общественотоопасния характер на деянието и неговите общественотоопасни последици. Базирайки се на този извод административно наказващият орган е приел, че от обективна страна - на 03.02.2023 г. жалбоподателят, е държал на адрес: гр. М., общ. М., обл. В., ул. С. К. № 1, вх. А, ет. 6, ап. 22, акцизни стоки – 19 бр. бутилки (общо 13,300 литра) бутилирани алкохолни напитки с код по КН 2208 без български акцизен бандерол, когато такъв е задължителен, с което жалбоподателят е нарушил разпоредбата на чл. 99, ал. 1, т. 3 от ЗАДС, осъществил е състава на чл. 123, ал. 1 от ЗАДС и следва да носи административнонаказателна отговорност по този текст. Съдебният състав намира за основателно да отбележи, че Законът за акцизите и данъчните складове урежда облагането с акциз, както и контрола върху производството,

употребата, складирането, движението и обезпечаване на стоките, подлежащи на облагане с акциз. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 2 от ЗАДС лицата, които държат или са участвали в държането на акцизни стоки, разпореждат се или са се разпоредили с акцизни стоки, за които не е бил заплатен акциз или акцизът за които е бил заплатен частично, са данъчнозадължени лица и подлежат на контрол по ЗАДС. Както беше посочено по-горе в текста, наличието на бандерол върху потребителската опаковка доказва внасянето на акциза за освободените за потребление акцизни стоки, а държането на акцизни стоки без бандерол, когато такъв е задължителен, представлява неизпълнение на разпоредбите на ЗАДС и обуславя наличието на административно нарушение, наказуемо по този закон, тъй като липсва необходимото доказателство, удостоверяващо заплащането на акциза - бандеролът. Съгласно разпоредбата на чл. 128, ал. 2 и 3 от ЗАДС се определят Директора на Агенция „Митници“ (или оправомощено от него длъжностно лице) като компетентен орган за произнасяне във връзка с нарушения на Закона за акцизите и данъчните складове, като съгласно чл. 107е от ЗАДС същият следва да се произнесе и за стоките – предмет на нарушението. Тоест с горепосочените разпоредби на специалния закон ЗАДС (извън случаите на установени престъпления по Наказателния кодекс) законодателят е вменил на административнонаказващия орган задължението, от една страна - да направи преценка относно наличието или липсата на административно нарушение по ЗАДС и при наличие на такова – да наложи административно наказание, от друга - да се произнесе по стоките, иззети във връзка с евентуалното наличие на административно нарушение по този закон. Редът за установяване на административните нарушения и за налагането на административни наказания по ЗАДС е определен в общия закон – Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), към който ни препраща разпоредбата на чл. 128, ал. 1 от ЗАДС. Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от ЗАНН деянията, които съставляват административни нарушения и съответните за тях наказания се определят със закон или указ, като в настоящия случай това е ЗАДС. В разпоредбата на чл. 36 от ЗАНН законодателят е регламентирал, че административнонаказателно производство се образува със съставянето на акт за установяване на административно нарушение, но може да се образува и в случаите, когато прокурорът е отказал да образува наказателно производство или е образувал

наказателно производство и след това го е прекратил. Производството по налагане на административни наказания е регламентирано в раздел I V от ЗАНН: чл.52-чл.58г, като компетентността на административнонаказващия орган е уредена в чл. 47, ал. 2 вр. ал. 1, буква „а“ от ЗАНН и чл. 48, ал. 1 от ЗАНН, съобразно специалния закон – ЗАДС (чл. 128, ал. 1-3 и чл. 107е от ЗАДС). Правилно във връзка с гореизложеното административнонаказващият орган е направил следните изводи: на първо място е издаденото постановление за отказ от образуване на наказателно производство, което обуславя извод за липса на извършено престъпление по Наказателния кодекс; на второ място – установено е държане на акцизни стоки без бандерол, когато такъв е задължителен, което обуславя наличие на административно нарушение по ЗАДС, материалната компетентност за произнасяне по което е предоставена на Директора на Агенция „Митници“ (или оправомощеното от него лице), каквото е в конкретният случай. Няма спор и по отношение на отразеното ,че съгласно разпоредбата на чл. 9, т. 1 от ЗАДС "етилов алкохол (алкохол)" е всеки продукт включен в кодове по КН 2207 и 2208, с действително алкохолно съдържание по обем, превишаващо 1,2 % vol, дори когато този продукт е част от продукт, попадащ в друга глава от Комбинираната номенклатура (КН). Съгласно Комбинираната номенклатура на Европейския съюз алкохолните напитки „уиски“ се класират в код 2208 30. Съгласно разпоредбата на чл. 2, т.1 от ЗАДС алкохолът и алкохолните напитки подлежат на облагане с акциз. Съгласно разпоредбата на чл. 64, ал. 1 и 2 от ЗАДС бутилираните алкохолни напитки с код по КН 2208 и с алкохолно съдържание, равно и превишаващо 15 % vol, предназначени за реализация на вътрешния пазар, задължително се облепват с бандерол, а съгласно чл. 100 от ЗАДС бутилираните алкохолни напитки, предназначени за местния пазар, се продават само облепени с български акцизен бандерол. Съгласно чл. 4, т. 7 от ЗАДС бандеролът е държавна ценна книга, която доказва внасянето на дължимия акциз за освободените за потребление акцизни стоки, образците на която се утвърждават със заповед на Министъра на финансите. В чл. 99, ал. 1, т. 3 от ЗАДС е изрично забранено държането на бутилирани алкохолни напитки с код по КН 2208 и с алкохолно съдържание, равно и превишаващо 15 % vol без български акцизен бандерол, когато такъв е задължителен, облепени с неистински или подправен бандерол или бандерол с изтекъл срок на валидност. При установяване на нарушение по

този текст е предвидено административно наказание за физически лица по чл. 123, ал. 1 от ЗАДС и за юридически лица и еднолични търговци - по чл. 123, ал. 2 от ЗАДС.

По делото е приложена и Заповед № ЗАМ-978/32-220244 от 13.06.2023 год.на Директора на Агенция “Митници” гр. София, от която по безспорен начин се установява компетентността на Началник на отдел „ Митническо разузнаване и разследване“ в ТД Митница - Русе, Агенция „Митници“, съобразно териториалната им компетентност да издават наказателни постановления по реда на ЗАДС. Безспорно съответния Началник е съответното компетентно лице, издало процесното Наказателно постановление. При съставяне на акта за административно нарушение и издаване на атакуваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения. Актът за установяване на административно нарушение е съставен при спазване на процедурата, предвидена в чл.40 и чл.43 от ЗАНН. АУАН и Наказателното постановление съдържат изискуемите в чл.42 и чл.57 ал.1 от ЗАНН реквизити. И в акта и в наказателното постановление пълно и точно са описани нарушението, датата и мястото на извършване, обстоятелствата, при които то е било извършено и законовите разпоредби, които са били нарушени. Правната квалификация по чл. 123 ал.1 от ЗАДС във връзка чл. 99 ал. 1 т. 3 от ЗАДС е прецизна и в съответствие с текстовото описание на състава на административното нарушение. АУАН и НП са съставени в сроковете по чл.34 ал.1 и ал.3 от ЗАНН.

Въпреки изложеното настоящият съдебен състав намира обаче, че незаконосъобразно и неправилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. На съдебното следствие, както и в цялото административнонаказателно производство е безспорно установено, че процесните 19 броя фабрично запечатани и етикетирани бутилирани алкохолни напитки „ уиски“ от различни марки, без бандерол с различно алкохолно съдържание са придобити от жалбоподателя в различен времеви период, като част от тях са закупени от него от Република Франция, а останалите са му били подарени от свидетелите М. и Н.. Както многократно бе отбелязано в по-горните абзаци в Република Франция алкохолът е без бандерол и когато са подарявали алкохола на жалбоподателя, който е бил внасян от Република Франция свидетелите М. и Н. не са

предоставяли съответните касови бележки, удостоверяващи закупуването на алкохола от Република Франция. Действително по делото са представени касови бонове от магазин „Карфур“ за закупен алкохол, но както бе отбелязано и от ответника по делото те не са доказателства за закупения алкохол предмет на настоящата проверка. Безспорно от всички гласни и писмени доказателства по делото се установява, че процесните бутилки с алкохол са закупувани от жалбоподателя или са му донасяни под формата на подарък от негови приятели, които са били и продължават да живеят в тази държава, като бутилките уиски са били за лична консумация. Във всеки един етап, както пред административнонаказващият орган така и на съдебното следствие жалбоподателя е твърдял тези факти. Същите не са голословни, а са подкрепени с показанията на всички разпитани по делото свидетели, съответно служители на РУ Мездра в лицето на свидетелите М. и С., всички служители на ответника по делото, както и допуснатите от съда свидетели посочени от жалбоподателя в лицето на М. и Н.. Както бе отбелязано в по горните абзаци ответникът по делото е приел, че жалбоподателя е държал бутилираните алкохолни напитки без задължителен български акцизен бандерол, като е съзнавал общественоопасния характер на деянието и неговите общественоопасни последици. Настоящият съдебен състав намира, че този извод на административно наказващият орган е неправилен. Следва да се отбележи, че законът не поставя ограничения по отношения на потребителите на източниците, от които се придобиват акцизните стоки или задължение за представителна проверка за да се приеме, че жалбоподателя е съзнавал този отрицателен признак на състава на нарушението. Не са налице доказателства, от които да се установи знанието на жалбоподателя, че подареният и закупен от него алкохол е без акцизен бандерол, тъй като безспорно в Република Франция алкохолът е без такъв. Недопустимо е административно наказващият орган да налага наказание въз основа на предположение. Винаги решението на всеки орган е да се базира на доказани факти, от които може да се установи безспорно субективното отношение на дееца и в частност интелектуалния момент от това отношение спрямо всеки един от признаците от фактическия състав на нарушението. Съдебният състав приема, че в случая нарушението по чл. 123 ал. 1 предл. 1 от ЗАДС се явява недоказано от субективна страна. В този смисъл е решение № 252/04.11.2020 г. на Административен съд Велико Търново по КАНД № 10232/2020 г., както

и решение № 41/27.02.2020 г. на Административен съд Велико Търново, постановено по КАНД № 10041/2020 г. и много други. Поради недоказаност на административното обвинение настоящият съдебен състав намира, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде отменено. На следващо място следва да се посочи, че приложението на чл. 4в от ППЗАДС според който закупените тютюневи изделия и алкохолни напитки в друга държава членка от физически лица за лични нужди, които се освобождават от акциз могат да бъдат в количества не по-големи за тютюневите изделия, цигари - 800 бр., съответно за алкохолните напитки с код по КН 2208-съответно 10 литра. Съдът намира, че този текст е приложим в конкретния случай. Видно от заглавието на размер Ia от ППЗАДС, което гласи „освобождаване от облагане с акциз при внасяне или въвеждане от територията на друга държава членка на акцизни стоки от физически лица за лични нужди“, като този текст касае изпълнителното деяние, внасяне или въвеждане на територията на друга държава членка на акцизни стоки. По делото безспорно има доказателства жалбоподателят да е придобил тези стоки в друга държава членка, каквато е Република Франция и безспорно за същият съществува възползване от облекчението за освобождаване от заплащане на акциз. В конкретният случай не може да бъде дерогирано прилагането на чл. 4 в от ППЗАДС. Според разпоредбата на чл. 21 ал. 1 т. 5 от ЗАДС от плащането на акциз се освобождават тютюневи изделия ,алкохол и алкохолни напитки закупени в друга държава членка от физически лица за лични нужди и превозвани от тях количества определени с правилника за прилагане на закона. Както вече многократно се отбеляза по делото е безспорно доказано, че процесните стоки са били закупени и са били внесени от трети лица, като подарък на жалбоподателя, именно от държава членка. В този смисъл е и Директива 2008/118/ ЕО на Съвета от 16.12.2008 г., относно общият режим на облагане с акциз и за отмяна на Директива 92/12/ ЕИО. В конкретният случай Директивата няма директен ефект, тъй като същата е транспонирана в Националното законодателство на Република България и в точно в специалния ЗАДС. В законовите текстове на чл. 21 ал. 1 т. 5 от ЗАДС във връзка с чл. 4в ал. 1 т. 2 буква „а“ от ППЗАДС лимитивно са определени количествата алкохолни напитки за лични нужди на физическите лица, които са закупени в друга държава членка и са превозени в страната. Текстът на националната законова регламентация коректно отразява разпоредбата на чл.

32 т. 1 т. 2 и т. 3 буква „а“ от Директивата. Същият е относим към настоящият казус, тъй като по делото безспорно бе установено, че стоките намерени в жилището обитавано от жалбоподателя са закупени от физически лица от друга държава членка на ЕО. От анализа на цитираните разпоредби неправилно административно наказващият орган е приел в обжалваното НП, че жалбоподателя е държал всичките 19 бр. бутилки бутилирани алкохолни напитки общо - 13,300 литра в нарушение на разпоредбата на чл. 123 ал. 1 от ЗАДС, а не 3,300 литра. Това от своя страна има значение при определянето на дължимия акциз, като наказващият орган е следвало да съобрази, че евентуално такъв в разгледания случай ще се дължи само за 3,300 литра, а не за цялото от 13,300 литра, тъй като 3,300 литра се явяват над допустимия количествен праг от 10 литра. В конкретният случай правилната преценка на точния брой на държаните евентуално без правно основание акцизни стоки има съществено значение, с оглед приложимостта на разпоредбата на чл. 126б ал. 1 и ал. 2 от ЗАДС, касаеща наличието на маловажност на конкретното нарушение. Съгласно разпоредбата на чл. 126 б ал. 1 от ЗАДС за маловажни случаи за нарушение по чл. 118,120 122, 123,126 и 126а установени при извършването им митническите органи могат да налагат глоби с фиш по реда и в размерите установени в чл. 39 ал. 2 от ЗАНН. Алинея 2 определя, кои случаи за нарушение по ЗАДС са маловажни и това са тези, при които двойният размер на акциза на стоките предмет на нарушението не надвишава 100 лева, следователно преценката следва да бъде свързана с двойния размер на дължимия акциз, а какъв е той в действителност в настоящия казус съдът намира, че не е установено от страна на административнонаказващият орган, ако се приеме, че жалбоподателят е държал 3,300 литра алкохол в нарушение на разпоредбата на чл. 123 ал. 1 от ЗАДС. Именно този пропуск също обуславя незаконосъобразността на издаденото наказателно постановление, тъй като пречатства преценката на съда за правилното приложение на материалния закон. Също така следва да се посочи, че нито административнонаказващият орган твърди, нито има доказателства за предходни противообществени прояви на жалбоподателя. Количеството на алкохола предмет на нарушението подкрепя твърдението на жалбоподателя, че същите са за лична употреба, а не за търговска цел. По време на извършената му полицейска проверка, същият е съдействал на служителите на РУ- Мездра и е предал доброволно алкохола. Дал е сведения по делото,

които се подкрепят и от събраните по делото гласни доказателства, че процесният алкохол е подарен и закупен от него от Република Франция. Съдът счита, че при установено нарушение по чл. 123 ал. 1 от ЗАДС следва да бъде съобразявано разрешеното количество от разрешените акцизни стоки и нарушението следва да бъде констатирано само спрямо разликата до разрешеното такова. Както бе акцентирано в процесния случай в нарушение на закона е констатирано административно нарушение по отношение на цялото количество алкохол и без да е изследван въпроса наведен от жалбоподателя,затова че стоките са подарени и лично закупени от него от друга страна членка на ЕС. Допуснатото нарушение от административнонаказващият орган е съществено и също е основание за отмяна на атакуваното НП. Не на последно място следва да се посочи, че съдебният състав приема наличие на явно противоречие на нормативната основна с правото на ЕС. Според Закона за изменение и допълнение на ЗАДС се въвеждат разпоредбите на Директива 2008/118/ЕО на Съвета от 16.12.2008 г., относно общият режим на облагане с акциз и за отмяна на Директива 92/12/ЕИО. С други думи Директивата е транспонирана в националното ни право и по специално в ЗАДС. Стандартните на чл. 32 от Директива 2008/118 и по – специално в § 3 от същият член са повече от ясни. Държавите членки могат да определят примерни равнища, но само за целите на доказването при внос на акцизните стоки по § 1, които са предназначени за собствено ползване от частно лице за алкохолни напитки, а именно спиртни напитки: 10 л. Така Директива 2008/118 установява, че в тежест на Държавата е да обори твърдение на жалбоподателя, че алкохолът е за лична употреба, а освен всички фактори, които трябва да се вземат предвид по това оборване тя може да улесни своята дейност, като установи примерен стандарт, т.е. количество, което е инструктивно, но не и императивно, т.е. необоримо, при което да се счете обратното. Изключвайки важният момент с тежестта на доказване, ако приемем, че в настоящият случай спор в тази връзка няма, то очевидно е, че нормативно установеното количество е несъвместимо с изискванията на чл. 32 § 3 буква „а“ от Директива 2008/118. Правилото на чл. 5 ал. 4 от КРБ води към приемане стандарта на чл. 4в, ал. 1 т. 2 буква „а“ от ППЗАДС,пред уловката с препратката на 4в ал. 2 от ППЗАДС, във връзка с чл. 51а ал. 6 т. 1 т. 2 от ППЗДДС.

Въз основа на гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че

атакуваното НП е незаконосъобразно, поради което следва да бъде отменено. Съгласно разпоредбата на чл.63д ал.1 от ЗАНН страните имат право на разноси в процеса. С оглед изхода на делото такива се дължат единствено на жалбоподателя, който е направил искане за присъждане на разноси в размер на 500 лева, представляващи адвокатско възнаграждение. По делото е доказано извършването на разноси от жалбоподателя в пълния претендиран размер, като в договора за правна защита и съдействие и Пълномощно, приложени на л. 55 от делото, съответно Списък на разноските на л. 83, е удостоверено възнаграждението да е заплатено в брой. Договорът за правна защита и съдействие е сключен на 05.07.2023 г. Към тази дата и съгласно измененията с ДВ бр.88 от 2022 г. действащото законодателство – чл.18 ал.2, вр. с чл.7 ал.2 т.1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е предвиждало, че при наложено административно наказание глоба в размер до 1000 лева възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие е 400 лева. В настоящия случай съдействието от адвокат се е изразило както в подаване на жалбата срещу Наказателното постановление, така и в процесуално представителство на съдебното следствие. Претендираните от жалбоподателя разноси от 500 лева малко надвишават минималния предвиден в Наредбата размер. По делото са проведени общо 2 броя съдебни заседания, на които лично е присъствал процесуалния представител на жалбоподателя и активно е участвал в събиране на доказателства и разкриване на обективната истина. Разпоредбата на чл.63д ал.1 ЗАНН препраща към тази на чл.143 ал.1 АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. За заплащането на разноските следва да бъде осъдена насрещната страна в процеса Агенция „Митници“- София.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.63 ал.2 т. 1, вр. чл. 58д т. 1 от ЗАНН, съдът **ОТМЕНИ** Наказателно постановление № BG2023/4000-163/НП от 22.06.2023 год. на Началник на отдел „ Митническо разузнаване и разследване“ в ТД Митница - Русе, Агенция „Митници“.

По гореизложените съображения съдът постанови решението си.

Съдия при Районен съд – Мездра: _____